

In Naschrift beschrijft Trouw het leven van onlangs overleden bekende en minder bekende mensen.

Een tip voor Naschrift? Mail naar naschrift@trouw.nl

Of per post naar Trouw/Naschrift, postbus 859, 1000 AW Amsterdam

Naar Parijs ging ze twee keer per jaar. Daar kocht ze graag kleding en struinde ze door musea.

van haar positie in de wijk. Ze werd erkend en gezien. Dat ze later geridderd werd en de Speld van de Stad Utrecht ontving, zag ze als waardering voor haar inzet. Onderwerpen waar ze zich hard voor maakte waren welzijn, gezondheid, onderwijs en ruimtelijke ordening. Voor mensen met een beperking en ouderen zette ze zich extra in, ze verzette zich tegen het stigma dat zij zielig of hulpbehoevend waren. Ze was actief voor ouderenorganisaties Anbo en Cosbo en gaf zelf graag het goede voorbeeld door als zeventiger nog actief en vitaal te zijn.

Dossiermappen

Nelleke kende altijd alle dossiers van binnen en buiten en haar kantoor, in een slaapkamer, stonden kasten vol dossiermappen. Ze beheerde punctueel haar eigen wijkarchief. In een andere slaapkamer richtte ze een bibliotheek in met vierduizend boeken. Ze las graag en was trouw lid van een leesclub. Ze had altijd als eerste het boek uit en verzuimde nooit.

Omdat haar vrijwilligerswerk zoveel tijd opeiste, nam ze alle schoolvakanties vrij. Dan trok ze erop uit. Meestal alleen. Om de accu op te laden. Naar haar lievelingsstad Parijs ging ze zeker twee keer per jaar. Daar kocht ze graag

mooie kleding en struinde ze eindeloos door Franse musea, ze verveelde zich er nooit. Een andere hobby was het verzamelen van kattenbeeldjes en -schilderijen; ze had een Corneille met een kat aan de muur hangen. Ze was een echte poezengek: haar eigen poezen waren haar alles, ze had er geregeld een stuk of vijf in huis. Zoals poes Sara, die ze omschreef als intelligent en origineel. Tegen Sara sprak ze altijd Frans. Zij begrepen elkaar volledig en ze sprak over haar als een geliefde huisgenoot. Toen Sara vorig jaar onverwacht overleed, raakte ze in diepe rouw. Ze ging kijken in het asiel voor een nieuwe poes, maar het werden uiteindelijk twee babypoesjes, waar ze eindeloos mee in de weer was.

Nelleke kende zichzelf goed, ze was zelfverzekerd en nam nooit een blad voor de mond. Ze wist dat ze een pittige tante was en was daar trots op. Van doetjes hield ze niet. Als mensen haar tegenwerkten, raakte haar dat wel. Toen ze eens per ongeluk een e-mail ontving die zeer kritisch was over haar doortastende optreden, aarzelde ze geen moment en stapte acuut op bij die club. Ze kon ook wat ongenaakbaar zijn, deelde niet snel iets persoonlijks. Met de mensen in de wijkcomités was het contact best zakelijk, al sprak ze ook eens de wens uit om elkaar wat beter te leren kennen. Eind februari viel ze van de trap en die avond verscheen ze voor het eerst niet op haar boekenclub. Haar burens zagen de hele nacht licht branden en waarschuwden de familie. Haar agenda stond nog bomvol afspraken, ze had nog zoveel plannen.

Nelly Catharina Wuurman werd geboren op 17 februari 1940 in Amsterdam en is overleden op 26 februari 2019 in Utrecht.

P.S. Miklós Martin (1931-2019)

Waterpolospeler die na de Spelen van Melbourne niet naar Hongarije terugkeerde

In 1954 had de wereldpers hem nog betiteld als 's wereld beste waterpolospeler, maar op de Olympische Spelen van 1956 zat waterpolo'er Miklós Martin op de reservebank. Geblesseerd keek hij toe hoe het Hongaarse team in een keiharde wedstrijd de Russen versloeg. 'Het bloedbad van Melbourne', zoals het duel de sportgeschiedenis inging, eindigde toen een Russische speler een Hongaar zo hard in het gezicht stompte dat die bloedde. De Hongaren gingen naar de finale en werden olympisch kampioen.

Ze waren vooraf al de gedoodverfde kampioen geweest, maar bijna hadden Martin en zijn team helemaal niet in Melbourne gespeeld. Luttele weken voor de Spelen was Hongarije in opstand was gekomen tegen de Russische bezetting en even dreigde het team daarvoor niet naar Australië te kunnen reizen.

Toen de opstand uitbrak, zaten de waterpolospelers afgezonderd in een trainingskamp op een berg aan de rand van Boedapest. Ze konden de schoten in de stad beneden horen en Martin, die zich zorgen maakte, ging naar beneden om te kijken hoe het met zijn familie was, vertelde hij later in een interview met de website Librarianum. Hij wist het niet, maar het werd een afscheid voor jaren.

Omdat het vliegveld door de opstand dicht was, werden stadsbussen ingezet om de spelers naar Wenen te brengen. Maar de weg werd door Russen geblokkeerd en daarom week het team naar het Bratislava in toenmalig Tsjecho-Slowakije uit. Daar eindigden ze in een kamp zonder trainingsmogelijkheden. Om toch een beetje in conditie te blijven, werd er gevoetbald. Martin liep een knieblesure op, die hem tijdens de Spelen op de bank deed belanden.

Pas na een maand konden de Hongaren dankzij Franse hulp alsnog naar Australië reizen. Omdat ze inmiddels behoorlijk uit vorm waren, besloten ze het tactisch te spelen. Die tactiek bestond uit tijdrekken en de tegenstander mondeling tergen. Het werkte zo goed dat een Rus zich uiteindelijk niet meer kon inhouden en een vuistslag verkocht. De Hongaren stonden toen

overigens al met 4-0 voor.

Vooraf had Martin helemaal niet verwacht dat hij na de Spelen niet naar Hongarije terug zou gaan. "Ik had ook bijna niets bij me", vertelde hij later. Maar omdat hij goed Engels sprak, had de internationale pers hem herhaaldelijk geïnterviewd over de Hongaarse situatie en hij vreesde dat de communistische machthebbers hem die commentaren niet in dank zouden afnemen. Daarom besloot hij, net als de helft van zijn teamgenoten, om in Australië te blijven. Voor de communisten was dat verraad en reden om hem uit hun sportannalen te wissen.

Dankzij bemiddeling van een sportkrant werden de achtergebleven Hongaren uitgenodigd voor een tournee langs Amerikaanse universiteiten. Het Amerikaanse waterpolo stond nog in de kinderschoenen en echt serieus namen de Hongaren die wedstrijden dan ook niet. "We waren zo veel beter dat dat niemand opviel", aldus Martin.

Desondanks zette hij na afloop van de tournee een punt achter zijn sportcarrière. Hij merkte al snel dat Amerika destijds echt het spreekwoordelijke land van onbegrensde mogelijkheden was, als je bereid was hard te werken. Met een Hongaarse studie kunstgeschiedenis en een Amerikaanse studie Frans werd hij uiteindelijk hoogleraar aan Princeton University. Hij zag de Verenigde Staten als tweede vaderland en tegen de tijd dat hij Hongarije weer kon bezoeken, had hij herhaaldelijk nachtmerries dat hij bij terugkeer naar de VS niet meer toegelaten zou worden.

Zijn familie zag hij pas in de late jaren zestig weer, eerst tijdens vakanties aan de Joegoslavische kust, waar Martin dan een hotel afhuurde om hen onder te brengen. Vanaf de jaren zeventig kregen familieleden ook af en toe toestemming om hem in Amerika te gaan bezoeken.

Terugkijkend meende hij dat sport en de wetenschap hem kansen hadden gegeven, waarvan hij nooit had kunnen dromen. Hij prees zich gelukkig dat de wereld zich in zo'n historisch tijdperk voor hem had geopend.

Runa Hellinga

Miklós Martin. FOTO HONGAARSE WATERPOLOBOND